

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutioes Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

26. De resignatione quæ vi, metu, dolo, aut fraude fieri solet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

mentio debet de vnione, alioqui nullius est momenti resignatio: facta vero mentione, Summus Pontifex vnionem differre ac prorogare potest: eam enim prorogando, alteri, cui est beneficium vnitum, parum aut nihil nocet, eo quod possit accidere, vt resignatarius prius moriatur, quam resignans, ita vt vnio citius sortiatur effectū. Quæres, An cum resignatio non valet ob eam causam, quod de vnione facta mentio non est, resignans in beneficio ius amiserit, ita vt vnionis effectus conuincatur, & resignans ad suum beneficium redire non possit? Respondeo cum Oldrado, quem citat Parisius consil. 114. num. 7. & 8. volum. 4. quando resignatio fit coram Romano Pontifice, posse resignantem ad suum beneficium redire, quia non se beneficio abdicauit, nisi tacita conditione, si resignatio valeret. Secus vero est, quando quis vnitum beneficium dimittit coram ordinario loci, tunc enim vnio suum ad effectum perducitur, & resignans beneficium amittit, nec ordinarius potest illud alteri conferre. Idem est dicendum de quibuscumque beneficiis, de quibus vacaturis Romanus Pontifex literas quas vocant expectatiuas, alicui concesserit: ea enim beneficia si coram ordinario loci dimittantur alterius causa & fauore, vacant: ac proinde ei, qui literas Pontificias impetrauerat, debentur.

Nono quaeritur, An reseruatum beneficium resignari queat? Respondeo, aut dimittitur absolute & simpliciter, aut alterius gratia & fauore. Si primum, potest non solum apud Romanum Pontificem, sed etiam coram ordinario loci dimittere iure communi: quoniam etiam si beneficium reseruatum sit, nihil impedit quo minus coram ordinario loci deponi queat, dummodo tamen ipsius auctoritate non conferatur: nam reseruatum ideo dicitur beneficium, quod ad solum Romanum Pontificem pertinet illud conferre. Item Clericus per Episcopum potest ob crimen beneficio reseruatō priuari: ergo potest beneficium reseruatum auctoritate Episcopi deponi & resignari. Ex quo efficitur, vt si illud ordinarius conferat, nulla sit huiusmodi concessio: ac proinde quotiescunque apud ordinarium loci aliquis reseruatum beneficium dimittit, eo ipso ius & titulum, & possessionem amittit, ita vt ipsum beneficium vacet. At vero beneficium Romano Pontifici reseruatum coram ordinario loci dimitti nequit, aut causa permutationis, aut alterius gratia & fauore. Innocentius VIII. in Constitutione quæ incipit: *Sicut bonus pastor*, anno salutis 1497. abrogauit omnes facultates resignandi beneficia reseruatā, his verbis: *Reuocamus quoque omnes & singulas licentias, & facultates huiusmodi, obtentas à nobis & à Sede Apostolica ad beneficia compermutantium, seu simpliciter in fauorem habentium facultates, talium resignantium dispositioni Apostolicæ generaliter reseruatā, vel ex generali reseruatione affecta & quoad illa volumus de cætero nunquam suffragari.*

Decimo quaeritur, An beneficium commendatum resignari queat? Respondeo: aut beneficium commendatur alicui ad tempus, aut in perpetuum, hoc est, ad vitam eius. Si primum, resignari nequit alterius gratia, quia scilicet is, cui commendatur ad tempus, ius & titulum in beneficio non habet, sed solum administrationem: potest tamen huiusmodi beneficium simpliciter coram ordinario loci dimitti: tunc enim quamuis nullo iure & titulo se Clericus abdicet, deponit tamen simpliciter administrationem quam habet: Si vero beneficium sit alicui in perpetuum commendatum, non potest resignari simpliciter & absolute coram ordinario loci, sed coram Romano Pontifice, alterius gratia & fauore: quia is, cui committitur in perpetuum beneficium, idem iuris habet in illo, ac si esset ei simpliciter collatum.

Vndecimo quaeritur, An beneficium possit is resignare, qui habet ius ad illud, non in illo? Respondeo, posse simpliciter resignare, sed non gratia alterius. Sic Innoc. in cap. *Quod in dubio de renuntiat.* & ibidem Panormitanus. Sic etiam Archidiaconus in cap. *deliberatione, de officio legati.* Ratio vtriusque est, quia potest quisque iure quod habet ce-

dere: Sed qui habet ius ad beneficium, habet ius ad rem, quamuis non iure: quale ius habet electus nondum confirmatus: quale item nominatus habet à Patrono & Episcopo oblati, nec dum ab eo tamen institutus: Similiter qui literas Pontificias ad aliquod beneficium impetrauit, potest illo suo iure cedere simpliciter. Quicquid ius habet redeundi, vel aduendi, vel ingrediendi in beneficium, fauore tamen alterius, tale ius dimittere non potest: quia non dimittit, nisi vt detur alteri vel beneficium, vel ius quod habet: at neutrum potest ad alterum transferre.

Dodecimo quaeritur, An qui beneficium possessionem nondum est assecutus, ius tamen plenum habet eam aduendi cum velit, resignet illam tuta conscientia? Respondeo, maxime, etiam alterius gratia: quia is plenus ius habet in beneficio, quod est illi collatum, & cuius concessionem consensum præstitit. Ex quo efficitur, vt eo ipso renuntiet literis Pontificias, quarum vi possessionem poterat nancisci. Pari quoque ratione, qui turo beneficium per resignationem obtentu dimittere potest, antequam promulget ipsam resignationem. Cynus tamen & Alexander senserunt, quando alicui est beneficium collatum sub certa conditione, non posse illud dimittere alterius causa ea conditione pendente: eo quod ex l. *Is qui heres. ff. de ac. quiren. hered.* constat hereditatem deiciam alicui sub conditione, renuntiare non posse, quando ea conditio pendet. Cæterum quicquid sit de hereditate, beneficium datum sub his conditionibus, quas dixi, resignari potest.

CAP. XXVI.

De resignatione, que vi, metu, dolo, aut fraude fieri solet.

DE hac Rebuff. in Praxi beneficio part. 3. tit. de resigna. dolo, vi, vel metu fact. & Flaminus lib. 13. de resignat.

Primo quaeritur, An resignatio beneficii per metum extorta & facta iure improbetur? Respondeo, voluntariam & liberam esse oportere. Hostiensis in summa tit. de renuntiat. §. *Qualiter.* & eadem in c. 2. & 3. & cap. *Ad audientiam de iis que vi, metu, & causa sunt.* In quo cap. Innocentius III. sic ait: *Ad audientiam nostram Magistro G. de Chenel significante peruenit, quod cum Ecclesiam de Chenel canonicè fuisset adeptus, & aliquamdiu pacifice possidisset, grauissimo tandem Regis metu, quod cum resignaret iuraro coactus, eam in coram ad quos pertinebat, manibus resignauit. Quia vero quæ vi, metu, & causa sunt, carere debent robore firmitatis: mandamus, quatenus si eundem ad resignationem consisterit vobis per talem metum fuisse coactum, qui potuerit & deberit cadere in virum consuetum, non obstante iuramento prædicto, quo non ad repetendum, sed ad resignandum solummodo renobatur, præfatam Ecclesiam ei restitui faciatis. Idem habetur in c. *Abbas 2. eod. tit. in 6. & c. Accepta, de restit. spoliat.* Et hoc locum habet, siue metus inferatur à laicis, siue à Clericis. Hostiens. c. 3. de his que vi, metu, & causa sunt. item siue inferatur à Cardinalibus, Episcopis, Vicariis, & aliis locorum ordinariis, quorum est beneficia conferre. Clem. *Multorum de pen. 161. Glossa:* Siue ab Imperatore, Rege, aliove Principe, Anon in c. *quod in dubio nu. 3. de rescriptis.* Siue à parentibus aut cognatis. c. *Sciatis, de elect. in 6.* Et etiam si ipsa renuntiatō sit iurjurando firmata: Siue quis iurando promiserit se beneficium dimissurum, vel dimissum non repetiturum. Anon. in dicto c. *Ad audientiam,* & in c. *Accepta, de restit. spoliat.* Obiicies id quod habetur in c. *Ad aures, eod. tit. vbi dicitur: Tua igitur discretioni presentibus innotescat, quod renuntiatō facta ad errorem laicorum, nisi forte iuramento vel fide interposita sit confirmata, non impedit quo minus, qui renuntiauerit Ecclesie, ad cuius regimen erat electus præficiatur eidem.* Respondeo, resignationem beneficii metu factā, quamuis iurjurando firmatam, iure quidem damnari, sed necessarium esse, vt is qui iurauit, à iurjurandi religione, superioris auctoritate solvatur: si beneficium resignatum*

repetat

repetat: nam nisi ab eo vinculo absoluerit, nihil potest agere, petere, vel ad iurum beneficium metu dimissum redire. *Innocentius in dicto ca. Ad audientiam*: quoniam iustitiam seruandum est, quousque abique animi interitu seruari potest. Pari ratione, qui metu cogente, procuratorum constituit ad beneficium dimittendum; quicquid agit plane, improbatum à iure. *Hofstiensis & Panorm. in eadem ca. Abbas*. Nec necessaria est huiusmodi procuratoris reuocatio: sufficit enim, si quod metu factum est, rescindatur. Item cessio iuris metu facta non valet, *ita decisio Rota teste Flamini de resig. lib. 13. q. 1. numer. 50*. Porro hoc locum habet, si metus est talis, ut cadat in constantem vicum. Nam metus non qualicumque facta dissoluit, sed is duntaxat qui iustus est. *Matum. ff. Quod metus causa, c. l. Vanitimonis ff. de reg. iur. c. ca. vlt. de Appellat.* Metus autem illatus non creditur, nisi incussus fuisse probetur: & ad eum pertinet probare metum intercessisse, qui in iudicio dicit metu resignatum esse beneficium. Ita constans omnium opinio, ut testatur *Flamin. de resig. lib. 13. q. 1. n. 74*. Et maior fides habetur duobus testibus affirmantibus Caium per metum beneficium dimississe, quam mille dicentibus id eum sua sponte fecisse; quia illi testimonium reddunt de moris, tormentis, & similibus, quæ sensu corporis percipiuntur; hi vero de voluntate, quæ soli Deo nota est. *Innocentius, c. Abbas in dicto c. Ad aures*. Item metus ex coniecturis & indiciis deprehenditur, quæ iudicis arbitrio relinquuntur. *cap. 1. De iis quæ vi metusve causa fiunt. c. Gloss. in l. interpositas, verbo, eruciatum. Cod. de transact.* Metus iustus censetur habita ratione personæ: nam in meticulous hominibus, in senibus, & litteratis iuris minor metus sufficit.

Secundo queritur, An resignatio per metum extorta & facta, sit irrita ipso iure? Dux sunt opiniones. Vna affirmans, quæ placuit *Hofstiensis, Antonio, Henrico Boic, & Bonifacio de Vitulinis, & Staphileo*, quos citat *Flamin. lib. 13. de resig. q. 2. n. 1*. Ratio eorum est, quia in *ca. Ad aures. cod. tit. dicitur: Non impedit quo minus is qui renunciauit Ecclesia, ad eius regimen prius eras electus: proficiat ut eisdem*. Et in *Clem. Mulorum, de Poenit. sano resignationes beneficiorum, ait Pontifex, modo supra dicto extortas, licet à resignationem ipsorum. Prælatu recepta, aus rata habite fuerint, nullius omnino decretum esse firmatis*. Item electio per metum facta, nullius est momenti. *c. Vbi priuilegium, §. Ceterum, de elect. in 6. c. Gloss. in c. Bone. i. de Elect. in 6. Innocentius in cap. Quod siue, cod. tit. Et matrimonium metu contractum, irritum est ipso iure, ut est communis opinio teste *Couarr. de sponsal. par. 2. c. 3. §. 5. n. 1*. Altera est sententia docens non esse iure ipso rescissam, id est, irritam & inanem, sed rescindendam. Ita *Calderin. Glossa, Abbas, Butrius, Imola, Cardinalis, & alij, quos omnes citat Flamini. lib. 13. de resig. q. 2. numer. 8* quorum opinio magis veritati fauet. Nam luta prius opposita, non statuant simpliciter eiusmodi resignationem quam metus extorsit, esse irritam: sed dissolvendam: & ideo dicitur eam nullius esse momenti, quoniam quoad effectum attinet, talis censetur, ac si irrita esset: & is qui per metum resignauit, agere potest coram Iudice ecclesiastico, vel iure possessorio recuperandi, vel iure possessorio redintegrandi, ut ait *Rebuffus loco citato de Resignatione metu facta n. 5. c. 6*. Est autem rescindenda talis resignatio violenta, implorato iudicis officio, vel intentata actione: Quod metu causa. *Calderin. consil. 1. de Renunciat.* Si autem fuerit captus à Domino seculari, & detentus in custodia, renunciet beneficio, renunciatio eiusmodi ipso iure nulla est. *Clemen. Mulorum, §. sano. de Poenit.**

Verum querat aliquis, An is qui per metum resignat, possit ad beneficium suum redire? Respondeo, ex communi sententia, minime: sed munere & officio Iudicis per actionem: Quod metu causa, resignantem in pristinum ius restitui debere. *Abb. in c. Si vero. n. 1. de iur. iur. An* querat. An requiratur noua beneficii concessio? Respondeo, minime. *Abb. in loc. modo cit. nam satis est si per actionem,*

quod metu causa, in pristinum ius restituat: ac proinde per metum resignantibus, datur regressus. Dices: Ius extinctum non reuiuiscit: at per resignationem violenter factam ius est extinctum, necesse igitur est ut de integro conferatur. Respondeo, satis esse restitutionem in pristinum ius, nisi beneficium fuerit alteri collatum. Ita definiunt *Auditores Rotæ decis. 1. c. 3. de Rerum perm. in nouis, c. decis. 1. de filiis presbytero. Reb. Tract. de Pacificis possessor. n. 179 181 328*. Vnde sit, ut antequam restituatur auctoritate Iudicis in pristinum ius resignans nequeat tuta conscientia beneficium habere, nec ex eo fructus percipere, ut ex *Nauarri sententia ostendit Flam. de resig. lib. 13. q. 2. numer. 29*. propterea quod iam titulum amisit per resignationem, teste *Innocentio in cap. Quod in dubijs, de Renunciat.* Nec potest ratione & iure beneficii per metum dimissi ad Ordines promoueri: nec cogitur Diuini officij pensum persolvere, *Flamini ex Nauarri sententia loco citato*. Cum ei solum addit ius quo debeat in beneficium restitui: non tamen ei ius est in beneficio, donec per Iudicem in illud restituatur: ut nec electio ante confirmationem, nec nominatio & oblatio à Patrono ante institutionem.

Hinc etiam efficitur, eum, qui metu resignauit, tamen si post resignationem beneficii in possessione per triennium permanerit, antequam illud recipiat, non gaudeat regulæ privilegio de *Triennali possessor.* Ut notauit *Rebuff. Tract. de pacificis possessor. n. 355*. si tamen iure possedit beneficium per annum; & deinde ex metu dimisit, & postea in illud iudicis officio restitutus, per biennium sine lite possederit, defendi potest iam dicta *Regula de Triennali possessor.* ut *Rebuff. ibid. annotauit n. 328*, quia cum quis pristino iuri restituatur, in illud ex toto redit. *leg. Quod si minor. §. de resig. ff. de Minorib.* nam perinde se habet talis restitutio, ac si possessio interrupta non esset. Si querat, An renunciatio facta per metum, quem vocant reuerentialem, vim habeat? Respondeo, non habere si minæ adhiat: secus vero, si nullæ minæ sint. *Sic communis opinio apud Flamini. de resig. lib. 13. q. 1. n. 173*.

Tertio queritur, An resignatio beneficii ex dolo, vel fraude facta, iure damnetur? Respondeo, esse damnatam: iuxta communem sententiam, quam habet *Flam. de resig. lib. 13. q. 3. n. 1*. dolum enim & fraudem leges & Iura condemnant, præsertim quia voluntas deest, cum aliquid dolo & fraude decepti facimus.

Quarto queritur, An resignatio beneficii, cui subest dolo, vel fraus, sit ipso iure irrita & inanis? Respondeo, esse irritam, ut ait *Glossa c. Suggestum. verb. decipiat. 7. q. 1. c. ca. cum dilectus, de iis quæ vi metusve causa*, communi consensu recepta. Dolo autem, vel fraude aliquid esse factum, coniecturis probatur, & sufficit si leuiore sint. Sic omnes Canonici iuris Doctores teste *Flam. de resig. lib. 13. q. 4*. Nam dolo cum in animo consistat, difficile probari potest. *leg. Dolum. C. de dolo*.

Quinto queritur, Quibus coniecturis resignatio beneficii fraudulenta censetur? Respondeo, Primum necesse est, ut cedat in utilitatem auctoris doli & fraudis, *Flam. c. 3. n. 2. de presumpt.* Deinde coniecturæ fraudis multæ sunt, quas omnes ex *Rebuffo* commemorat *Flamini, de Resignatione. lib. 13. q. 4. n. 16*. videlicet, quando is beneficium deponit multo labore, & impensis quaesitum, & ex cuius fructibus facile & commode sustentabatur. Item quando minæ præcesserunt. Præterea quando clam est beneficium dimissum. Denique quando inspecta personarum conditio id persuadet.

Sexto queritur, An resignatio facta per vim, alicuius sit momenti? Respondeo, ea quæ sunt dicta de resignationibus ex metu, dolo & fraude factis, locum habere in his quæ sunt violenter, *c. Seditate, de resig. spoliat.* quæ quidem violentia etiam coniecturis ac iudicij probatur, & similiter si testes dixerint se vidisse, v. g. Titium armis violentiam inferentem aut comminantem, & is, cui est illata vis, in Iudicio agere potest actione spolij, quod

nimirum fuerit suo beneficio spoliatus. Non est tamen violentia, qua quis beneficio cedit, eo quod ab Episcopo nimum vexetur. Sic enim habet opinio communis.

Septimo quaeritur, An rata sit & firma resignatio beneficii, cum quis resignat suo beneficio spoliatus? Respondeo, eam quoque resignationem a iure damnari, & spoliato dari restitutionem in integrum. Ita docent omnes cap. *Sollicito, de restit. spol.* Quarta, An resignatio post spoliationem coram Iudice idoneo facta valeat, ita ut spoliato restitutio non detur? Respondeo, valere: quod sentit Abbas in *dist. ca. Sollicito, n. 10.* & alij apud Flaminium de resign. lib. 13. q. 5. nu. 22. quia legitima Iudicis auctoritas omnem suspicionem violentiae, & metus excludit. Deinde dubitabis, An valeat resignatio post spoliatum facta, si certo constitit, absque vi & metu cum suo cessisse beneficio? Respondeo, cum Abbate loco citato, illam valere, quamvis teste Flaminio de resign. lib. 13. q. 5. nu. 32. in Rota contrarium sit Iudicatum, quia semper videtur facta ob causam, quae potest esse. At quotiescunque tamen dubitatur cessante sponte, nec ne, in Iudicio, & tuta etiam conscientia creditur iniuri cessisse. Tertio quaeritur, An sit irrita resignatio post spoliationem facta, sed per procuratorem antequam spoliaretur, electum ad resignandum? Respondeo, cum Abbate, in *dist. ca. Sollicito*, minime, quia antequam spoliaretur, procuratorem sponte deegerat: vide quamvis procurator secuta spoliatione resignaverit, tota resignatio nihilominus voluntaria censetur, eo quod reahitur ad diem traditi mandati. Item cum electus procurator ad resignandum, videtur resignans pro delicto beneficium habere: quemadmodum statim, ut quis procuratorem constituit ad hereditatem adeundam, videtur eam adire. I. Paulus per procuratorem ff. de acquiren. heredit. Sed quid si Clericus beneficio spoliatus post longum temporis intervallum resignet, nihil de spoliatione conquiritur? Solutio est opinio teste Flaminio loco citato n. 41. ratam eam esse & firmam, quia verisimiliter creditur ratum habere, quod factum est: nemo enim putatur velle iactare rem suam. Quid si Titius beneficio spoliatus resignet alterius gratia, & fauore, non illius, qui ipsum spoliavit, agere ne contra eum poterit actioe spoliij? In Rota Iudicatum esse testatur Flaminio loco citato, num. 35. eum posse agere, & esse restituendum beneficium ei. Quaeritur insuper, An spoliatus cedere queat actione spoliij? Potest. Sed quid probare debet spoliatus beneficium, cum petit suo restitui beneficium? Respondeo, cum Innocentio in *capit. ex parte, de restitutione spoliatorum* onus illi incumbere probandi, se possedisse cum spoliatus est, & habuisse etiam titulum saltem apparentem, quem Iurifconsulti coloratum appellant: quem habuisse probabit, si ostenderit se accepisse ab eo qui conferre potuit, aut si exhibuerit aditionem clavium, aut supplicationem etiam solam signatam, aut literas quibus beneficium est consecutus, aut diurnam possessionem, aut ralem confessionem eius, qui ipsum beneficio spoliavit. Unde non restituitur in beneficium qui titulum habere non potuit: Vt laicus, aut matrimonio coniunctus, excommunicatus, suspensus, interdictus, irregularis, & alij huius farinae homines. Non item restituitur beneficium, qui illud sua sponte resignavit.

CAP. XXVII.

De Resignatione, quae fit Simoniacae.

Primo quaeritur, An resignatio, in qua Simoniacae vitium committitur, robur & vim vim habeat? Minime, teste Innocentio in *ca. Cum uniuersorum, de Res. permitt.* Archidiacono in *ca. Ordinationes* l. *quasi. 1.* Quin etiam, cum beneficium sic resignatum conferretur, cuius gratia est Simoniacae in resignatione commissae, est irritum & inane quod sit. Glof. in *ca. Super hoc verb. Pecunia, de vendic. Veru* dubitatur,

An dicta resignatio ipso iure sit irrita: Olim certe iure communi non videtur fuisse irrita: nam in *capit. Presbiter, l. quasi. 1.* ait Pontifex: *privatus, & c. qui alium, & cap. Infirmum, de Simoniacae*, in occulto Simoniacae sententia definitiva, qua quis beneficio deiecitur, est requisita. At iure nouo nemo dubitat, resignationem per Simoniam factam, ipso iure esse irritam & inane. Patet in extrauaganti Mart. V. in Concilio Constantiensi edita, quae incipit: *Multa, ill. 5. verbis: Volentes, collationes, & provisiones per Simoniam factas, esse nullas: & provisiones, ipso iure & facto fore excommunicatos.* Et in Extrauag. Pauli III. *Cum de inhabilitate Simoniacae, inter communes, in alijs verbis: Electiones, provisiones, confirmationes, provisiones, seu quasvis alias dispositiones, quas Simoniacae contigerit labe pollui, irritas, inuisas, careas, & inanis.* Et in *Eccl. Monasterijs, Dignitatibus, Personatibus, Officijs Ecclesiasticis, & quibusvis beneficijs, est aliquo coram cuiquam suo nullatenus acquiratur: nec in eis faciat aliquis simoniacus sed ad illorum omnium quae & capit. restitutionem, sub animae suae periculo sit adstrictus.* Ideo quoque, si autum est in Concilio Constantiensi eisdem penes verbis: & addit hoc etiam: *Si autem insuper, quod dantes & recipientes, ipso facto sententiam excommunicationis incurrant, etiam si Pontifici, vel Cardinali presbitero dignitate: Nec non in Concilio Lateran. sub Leone X. in Constitutione de simonia, cuius est initium: Superna, renouantur omnes poenae, siue per Romanos Pontifices, siue per Concilia in Simoniacos constituta. Tandem Pius V. edidit Constitutionem, cuius principium est: Cum primum anno primo, ubi legitur: *Et ut Simoniacae prauitatis, & labe profus abolerentur, Constitutiones antecessorum nostrorum contra Simoniacos dictas, & praesertim Pauli I. inuolubiler obseruari mandauit: Et delinquentes tam in sacerdotum Ordinum receptione quam in beneficiorum assensione, statuit etiam inferri poenas, non solum voluntate officij volumus. Quicunque igitur detestabile crimen Simoniacae prauitatis commissus fuerit, in consequendis Ordinibus, eo ipso si ab illorum executione per decem annos sine spe dispensationis suspensus, & per annum carceribus mancipetur. Qui dignitates Ecclesiasticas Simoniacae acquisierit, illis si ipso iure priuatus, & in futurum inhabilis ad eas, & quasvisque alias obtinendas. Qui beneficium, aut Officium Ecclesiasticum Simoniacae adeptus fuerit, illi similiter si ipso iure priuatus, & ad fructuum omnium quos percipit, restitutionem tenetur: & perpetuo si inhabilis ad eam, & quacunque alia beneficia Ecclesiastica assequenda. Si quis autem tale crimen pluries commissus fuerit, praeter supradictas poenas etiam corporaliter puniatur. Et ab Ordinibus Ecclesiasticis degradatus, & fidelium consortio eiciatur. Ita Constitutio. Hinc apparet, beneficium per Simoniam obtentum, posse a quocunque alio impetrari, quia ipso iure vacat. Abbas in *capit. Cum uniuersorum, numero quinto, de Res. permittat.***

Tertio quaeritur, Quae resignatio per Simoniam facta censetur? Constantiter ordinatur, eam ralem censeri, quae non fit absolute, & simpliciter, sed aliqua conditione, pacto, siue modo, Glof. in *ca. scilicet cum Abbate in ca. Ex parte, de Offic. Ind. delegati.*

Quandocunque igitur beneficium resignatur, ut pecunia, vel aliquid aliud pecunia aestimabile pro resignatione detur, vitium admittitur Simoniacae.

Quarto quaeritur, Nunquid Simoniam contineat resignatio facta coram Ordinario loci gratia, & fauore alterius, & non aliter, nec alio modo, ut Iura loquuntur? Dux sunt opiniones: quatum prima negat, caetera loquuntur Covarruias lib. 1. *Variarum resolut. cap. 5. num. 4. & 5.* eo quod nihil pecunia aestimabile pro resignatione promittitur, datur, vel accipitur. Sic etiam Socin lib. 9. de *Iust. q. 7. artic. 2. conclus. 1.* Secunda opinio affirmat, quam communis recipit auctororum consensus cum Glossa cap. *Ex parte. 1. de offic. Ind. deleg.* nec ab ea dissentiunt Archidiaconus, & Praepositus in *cap. Ordinationes c. Quicunque l. qu. 1. Felinus in c. Ad audientiam, de reser. Abbas in c. Cum uniuersorum, de res. permitt. Callad. dist. 1. de eman. & dist. 2. de Simon.*